

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. Y., B., toho času v Ústave na výkon väzby L., zastúpeného spoločnosťou K., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Y. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2012 doručená sťažnosť V. Y., B., toho času v Ústave na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), v rámci ktorého bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) z 24. februára 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 13. marca 2012 z dôvodu podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Na základe návrhu Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa zo 14. augusta 2012 okresný súd uznesením sp. zn. Tp 63/2012 z 23. augusta 2012 rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa do 22. februára 2013. O sťažnosti podanej proti predmetnému uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tpo/42/2012 z 30. augusta 2012, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že ešte pred prijatím rozhodnutia okresného súdu 23. augusta 2012 jeho obhajca podal v zmysle § 23 Trestného poriadku *„návrh na odňatie veci Okresnému súdu Trnava z dôvodu zaujatosti všetkých jeho sudcov a na prikázanie tejto veci Okresnému súdu Bratislava I“*, okresný súd však napriek uplatnenému návrhu v uvedený deň o predĺžení jeho väzby rozhodol.

Sťažovateľ na tomto mieste argumentuje: *„Okresný súd nebol oprávnený v danej veci vykonať nariadený úkon, nakoľko návrh obhajoby obsahoval dôležitý dôvod podľa § 23 ods. 1 Tr. poriadku a ten v zmysle ustanovenia § 23 ods. 3 Tr. poriadku bránil Okresnému súdu Trnava v ďalšom postupe vo veci. Podľa názoru sťažovateľa bol Okresný súd Trnava, aj vzhľadom na dostatok času, povinný rozhodnutie o návrhu KP TT na predĺženie lehoty trvania väzby odložiť do momentu kým Najvyšší súd SR nerozhodne o návrhu na delegáciu podľa § 23 Tr. poriadku.“*

Uvedený postup okresného súdu považuje sťažovateľ za nezákonný.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že predmetné uznesenie okresného súdu o predĺžení lehoty trvania jeho väzby nespĺňa podmienky zákonného rozhodnutia podľa § 72 ods. 1 a 2, § 76 ods. 1 a § 79 ods. 2 Trestného poriadku. Na tomto mieste sťažovateľ dôvodí, že okresný súd v uznesení vôbec neuviedol skutkové okolnosti, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, nevyjadril sa k zásadnej otázke, a síce, či väzba v prípade sťažovateľa trvá nevyhnutnú dobu, a neskúmal, či je ešte stále daný dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Sťažovateľ tak uznesenie okresného súdu považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne.

V sťažnosti sťažovateľ ďalej argumentuje: *„Obhajoba taktiež poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR č.k.: III. ÚS 314/2012-26, v ktorom ústavný súd na str. 12 konštatuje, že na skutkové okolnosti, ktoré mali byť dôvodom na uvalenie útekovej väzby mojej osoby v tej istej trestnej veci bolo možné prihliadať len v počiatočnom štádiu trestného konania. Nie je ústavne akceptovateľné, aby naďalej pretrvávalo moje väzobné stíhanie len z dôvodov, pre ktoré som bol do väzby vzatý, t.j.: obava z úteku, hrozba vysokého trestu a odkaz na to, že som cudzím štátnym príslušníkom. Ústavný súd SR v uvedenom uznesení v tejto súvislosti konštatoval, že s ohľadom na počiatočné štádium trestného konania, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tpo 10/2012 v čase jeho vydania, t.j. 13. marca 2012 sa javí ako ústavne udržateľné, avšak uplynutím krátkej doby tomu tak nebude, a to aj s prihliadnutím na moju celkovú väzbu, ktorá trvá kumulatívne už veľmi dlhú dobu (viac ako 10 rokov). Od vydania rozhodnutia Krajského súdu v Trnave uplynulo ku dňu vydania napadnutého uznesenia už viac ako 5 mesiacov, a preto mám za to, že dôvody, ktoré boli v marci 2012 dostačujúce na vzatie mojej osoby do väzby, už s odkazom na právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v rozhodnutí č.k.: III. ÚS 314/2012-26, v čase rozhodovania Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave dostačujúce neboli, a preto nebol daný ani dôvod na predĺženie lehoty trvania väzby. Sudca pre prípravné konanie napadnuté uznesenie paradoxne odôvodnil iba vyššie uvedeným uznesením Ústavného súdu SR, ktoré účelovo pre svoju potrebu vykladal tak, že Ústavný súd SR v čase svojho rozhodovania, t.j. 03.07.2012 považoval rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tpo 10/2012 o väzbe za ešte ústavne udržateľné, a preto bola moja väzba ešte stále zákonná. Takýto účelový výklad je neprípustný a je v rozpore*

so spôsobom akým Ústavný súd SR rozhoduje o sťažnostiach sťažovateľov. Je zrejmé, že ak Ústavný súd SR rozhodoval o ústavnosti rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tpo 10/2012, rozhodoval o nej v časových súvislostiach, kedy bolo rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tpo 10/2012 vydané, t.j. k 13. marcu 2012 a nie k 03.07.2012.“

Podľa vyjadrenia sťažovateľa napriek tomu, že na prezentované nedostatky rozhodnutia okresného súdu poukázal, krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012 jeho sťažnosť podanú proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Na tomto mieste sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«S argumentáciou obhajoby ohľadom podaného návrhu na odňatie a prikázanie veci sa odvolací súd vôbec nevysporiadal. Iba uviedol, že obhajca námietku zaujatosti nepodal. Takéto odôvodnenie nespĺňa základné náležitosti a zákonné podmienky rozhodnutia súdu. Z podania obhajcu je zjavné, že obhajca nepodal námietku zaujatosti, ale návrh na odňatie a prikázanie veci. V tomto smere sa javí argumentácia KS TT ako nezmyselná.

V ďalšom sa v napadnutom uznesení Krajského súdu v Trnave už iba konštatuje, že podľa jeho názoru väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku trvá, pričom ale ani Krajský súd v Trnave neuviedol ani jednu konkrétnu skutočnosť alebo dôkaz, ktoré by preukazovali existenciu dôvodov na ďalšie trvanie väzby voči mojej osobe. Je zrejmé, že Krajský súd v Trnave vôbec neskúmal tak formálne podmienky ako aj skutkové okolnosti väzby ako takej.

Zarážajúca je tiež skutočnosť, že Krajský súd v Trnave konštatuje, že obhajca JUDr. J. B. svoju sťažnosť nezdôvodnil. Uvedená skutočnosť nie je založená na pravde, nakoľko obhajca do zápisnice konajúcemu prvostupňovému súdu zahlásil, že písomné odôvodnenie sťažnosti zašle konajúcemu súdu v lehote 3 dní, a tak aj učinil. Okresnému súdu Trnava bola zaslaná písomne odôvodnená sťažnosť zo dňa 24.08.2012!!! Táto sťažnosť bola Okresnému súdu v Trnave odoslaná poštou dňa 27.08.2012!!! to znamená v zákonom stanovenej lehote. Podľa doručenky bola sťažnosť Okresnému súdu Trnava doručená dňa 31.08.2012. Nie je zrejmé, kde písomne podaná sťažnosť 5 dní „čakala“.

V danom kontexte sa nevídaná rýchlosť konania nadriadeného súdu javí ako účelová, keď nadriadený súd nepočkal primeranú lehotu na doručenie avízovanej písomnej

sťažnosti, najmä ak súd nebol pod časovým tlakom. Takáto rýchlosť konania je o to nezvyčajnejšia, keď o sťažnosti obvineného proti uzneseniu zo dňa 17.08.2012, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, konanie, ktoré sa viedlo paralelne s konaním o predĺženie lehoty trvania väzby, sa na nadriadenom súde rozhodovalo až 11.09.2012.

Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí zo dňa 30.08.2012 spis. zn.: 6Tpo 42/2012 na druhej strane vyplýva, že bola čítaná sťažnosť obhajcu obvineného JUDr. J. B. proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 23.08.2012 sp. zn. Tp 63/2012!!!

Ak táto sťažnosť bola na neverejnom zasadnutí čítaná, nie je zrejmé, prečo súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza, že takáto písomná sťažnosť doručená nebola.»

Opierajúc sa o uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012, toto uznesenie zrušil, prikázal krajskému súdu prepustiť sťažovateľa na slobodu, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012 porušil krajský súd jeho základné právo zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 a právo zaručené čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z poskytnutých častí spisového materiálu okresného súdu ústavný súd zistil tieto skutočnosti relevantné pre jeho rozhodnutie:

Sťažovateľ bol v rámci vedeného väzobného trestného stíhania pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) Trestného zákona uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 12/2012 z 24. februára 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2012 z 13. marca 2012 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu,

najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

Krajská prokuratúra 14. augusta 2012 predložila okresnému súdu návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa. V návrhu konštatovala, že orgán prípravného konania postupuje v trestnej veci sťažovateľa plynule a bez neodôvodnených prieťahov, ďalej poukázala na mimoriadnu náročnosť procesu dokazovania vzhľadom na okolnosť uplynutia značného časového rámca od spáchania vyšetřovaného skutku, prítomnosť medzinárodného prvku vyšetřovanej trestnej veci a vyhovie návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania – vykonanie výsluchov svedkov a konfrontácií, ktorý obhajoba predniesla apelujúc na požiadavku spravodlivého procesu a povinnosti orgánov činných v trestnom konaní objasniť s rovnakou starostlivosťou aj okolnosti svedčiace v prospech sťažovateľa. Krajská prokuratúra v návrhu dôvodila pretrváváním dôvodov väzby v nezmenenej podobe, tak ako ich prezentovala v pôvodnom návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby, a síce poukazom na *„neexistenciu legálneho miesta pobytu na ktorom sa skutočne zdržiaval, za skutok pre ktorý je obvinený stíhaný je možné uložiť mimoriadne vysoký trest a spolu s okolnosťou cezhraničného cudzieho prvku – ide o cudzieho štátneho príslušníka, bez akýchkoľvek trvalých väzieb na územie SR, dlhodobo bez akéhokoľvek legálneho zdroju príjmov, charakteru a závažnosti stíhanej trestnej činnosti“*.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 22. augusta 2012 žiadosť, aby bolo konanie o uvedenom návrhu vykonané bez jeho prítomnosti. Potom ako okresný súd na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2012 vyhlásil uznesením, že bude o návrhu konať v neprítomnosti sťažovateľa, jeho obhajca požiadal, *„aby bola predmetná trestná vec odňatá Okresnému súdu Trnava v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. a prikázaná na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava I, a to z dôvodu zaujatosti Okresného súdu Trnava, pričom uviedol, že namieta zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Trnava“*.

V zápisnici o neverejnom zasadnutí okresného súdu vykonanom 23. augusta 2012 je uvedené, že po uplatnení návrhu obhajcu sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd rozhodol o postupe podľa súvisiacich ustanovení § 23 ods. 3 Trestného poriadku, teda o vykonaní nariadeného úkonu trestného konania (rozhodovanie o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby) a následnom predložení návrhu na delegáciu veci príslušnému súdu na rozhodnutie.

Z obsahu predmetnej zápisnice vyplýva, že po prednesení návrhu krajskej prokuratúry a po vyjadrení obhajcu sťažovateľa k tomuto návrhu vyhlásil okresný súd uznesenie, ktorým predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa, odôvodnil ho a poskytol poučenie o opravnom prostriedku. K uzneseniu sa obhajca sťažovateľa vyjadril takto: „*podávam sťažnosť. Písomné odôvodnenie sťažnosti doručím súdu do 3 dní.*“

V uznesení sp. zn. Tp 63/2012 z 23. augusta 2013, ktorým okresný súd návrhu krajskej prokuratúry vyhovel a predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa, dôvodil takto:

„Sudca pre prípravné konanie konštatuje, že vyšetrovanie v predmetnej veci prebieha v podstate plynule, pretože doterajšie obdobie trvania vyšetrovania 6 mesiacov ohľadom trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona nie je mimoriadne dlhým obdobím. Pokiaľ sa týka námietok obhajoby aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.US 314/2012 zo dňa 03.07.2012, je potrebné poukázať na to, že podľa stanoviska ústavného súdu je rozhodnutie o väzbe u obvineného v súčasnom štádiu trestného konania ešte udržateľné. Toto bolo konštatované 03.07.2012, pričom od tejto doby neuplynulo výraznejšie obdobie a preto ani nemožno zatiaľ uvažovať, že by rozhodnutie o trvaní väzby obvineného bolo momentálne neudržateľné. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí tiež uviedol, že Krajský súd v Trnave nepostupoval pri rozhodovaní o väzbe formálne a súčasne konštatoval, že sťažnosť obvineného na ústavný súd je zjavne neopodstatnená a preto bola odmietnutá.

Na základe týchto skutočností sudca pre prípravné konanie predĺžil lehotu trvania väzby do 22. 02. 2013, teda tak, ako to navrhol prokurátor.

Pokiaľ sa týka predneseného návrhu obhajcu obvineného, aby predmetná vec bola Okresnému súdu Trnava odňatá a na ďalšie konanie najbližšie nadriadeným súdom, ktorým je Najvyšší súd SR a bola prikázaná Okresnému súdu Bratislava I, predmetný návrh sa javí ako krajne účelový, pretože obhajca obvineného v tomto smere neuviedol žiadne relevantné dôvody. Tvrdenie o zaujatosti sudcov Okresného súdu Trnava sa taktiež javí ako účelové, pretože okrem sudcu pre prípravné konanie nikto iný zo sudcov tunajšieho súdu o obvinenom nerozhodoval. Navyše bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 23 ods. 3 Tr. poriadku, podľa ktorého nariadený úkon aj po prednesení návrhu na odňatie a prikázanie veci sa vykoná. Je nepochybné, že v danom prípade úkonom trestného konania by bol nielen

výsluch obvineného, ale aj samotné rozhodovanie o podanom návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby.“

Krajský súd rozhodol o podanej sťažnosti na neverejnom zasadnutí 30. augusta 2012 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia potvrdil krajský súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a súladnosť postupu okresného súdu s Trestným poriadkom. V podrobnostiach poukázal krajský súd na svoje predchádzajúce rozhodnutie, ktorým rozhodoval o vzatí sťažovateľa do väzby a v ktorom podrobne rozobral existenciu väzobných dôvodov v prípade sťažovateľa, ktorých pretrvávanie aj v dobe rozhodovania o návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby krajský súd potvrdil.

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je rozhodovanie o predĺžení lehoty trvania väzby.

Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného jednak v návrhu krajskej prokuratúry, ako aj v uznesení okresného súdu, ktorý vo vzťahu k splneniu špeciálnej podmienky vzťahujúcej sa na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa (§ 76 ods. 3 Trestného poriadku) poukazujúc pritom na celkovú dobu trvania vyšetrovania (6 mesiacov) a charakter vyšetrovanej trestnej činnosti, kvalifikoval postup orgánov činných v trestnom konaní ako plynulý. Okresný súd, ktorého závery krajský súd akceptoval, zodpovedal aj sťažovateľom nastolenú otázku akceptovateľnosti dĺžky trvania jeho väzby, ktorú nepovažoval okresný súd za neudržateľnú, odvolávajúc sa na nepatrný časový úsek, ktorý uplynul od doby, keď ústavnosť väzby sťažovateľa potvrdil aj samotný ústavný súd svojím rozhodnutím z 3. júla 2012.

Krajský súd záver o pretrvávaní dôvodov väzby podporil poukazom na aktuálnosť skutkových zistení a právnych záverov prezentovaných vo svojom predchádzajúcom uznesení sp. zn. 5 Tpo 10/2012 z 13. marca 2012 o vzatí sťažovateľa do väzby, ktorého konformnosť s príslušnými limitmi ústavy a dohovoru, resp. jeho preskúmateľnosť

z pohľadu zodpovedania otázky splnenia formálnych a materiálnych podmienok väzby potvrdil aj ústavný súd už zmieneným uznesením z 3. júla 2012 (sp. zn. III. ÚS 314/2012).

Podľa názoru ústavného súdu je toto rozhodnutie krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú prezentovaným skutkovým zisteniam, pričom tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Špeciálne k nastolenej otázke primeranosti dĺžky trvajúcej väzby sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že len z pohľadu jednoduchého aritmetického ponímania, keď v čase rozhodovania konajúcich súdov o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa táto predstavovala celkovú dobu šiestich mesiacov, sa táto otázka nejaví ako naliehavá, a teda spôsobilá otvoriť úvahu o neústavnosti väzby z dôvodu jej neprimeranej dĺžky.

K námietke sťažovateľa o nezákonnosti postupu okresného súdu v súvislosti s uplatneným návrhom obhajcu sťažovateľa na delegáciu veci ústavný súd uvádza, že ju považuje (bez toho, aby sa bližšie venoval otázke správnosti aplikácie § 23 ods. 3 Trestného poriadku v okolnostiach prípadu sťažovateľa) z pohľadu otázky ústavnosti postupu okresného súdu a konformnosti jeho postupu s dohovorom za irelevantnú, a to s prihliadnutím na tú zásadnú skutočnosť, že návrh sťažovateľa na delegáciu veci ako taký bol príslušným súdom – Najvyšším súdom Slovenskej republiky posúdený ako nedôvodný a vyhovené mu nebolo.

V neposlednom rade ústavný súd zaujal stanovisko aj k námietke sťažovateľa o arbitrárnosti rozhodovania krajského súdu v smere sťažovateľom prezentovaného nedostatku, keď podľa vyjadrenia sťažovateľa rozhodnutie krajského súdu obsahuje nepravdivé tvrdenie, pretože sa krajský súd *expressis verbis* v uznesení zmienil: „*Proti tomuto uzneseniu podal po jeho vyhlásení sťažnosť obhajca JUDr. J. B., ktorú nezdôvodnil.*“ Sťažovateľ uvádza, že odôvodnenie sťažnosti okresnému súdu doručil, a to 31. augusta 2012.

Obsah zápisnice z neverejného zasadnutia okresného súdu vykonaného 23. augusta 2012 je však dôkazom o neopodstatnenosti tohto tvrdenia sťažovateľa. Bezprostredne po vyhlásení uznesenia okresného súdu obhajca sťažovateľa podal proti uzneseniu sťažnosť, pričom zároveň uviedol, že jej písomné odôvodnenie doručí súdu do 3 dní. Je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obhajca pri podaní sťažnosti uplatnenej bezprostredne po vyhlásení uznesenia, a teda nie po doručení jeho písomného vyhotovenia, avizoval konajúcim súdom, že odôvodnenie už podanej sťažnosti doručí do 3 dní (teda do 26. augusta 2013). Krajský súd, ktorý rozhodoval o podanej sťažnosti 30. augusta 2012, vychádzajúc z takto prezentovaného vyhlásenia obhajcu potom celkom opodstatnene konštatoval, že sťažnosť obhajcom zdôvodnená nebola.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2013